

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. A. B. (dříve A. R.)**, zast. JUDr. Petrem Kyselákem, advokátem se sídlem v Olomouci, Krapkova 38, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2005, č. j. 55 Az 113/2004 – 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 1. 3. 2005, č. j. 55 Az 113/2004 - 91 zamítl Krajský soud v Brně žalobu žalobce – stěžovatele proti rozhodnutí Ministra vnitra ČR OAM-503/AŘ-2000, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí žalovaného č. j. U -1235/VL -01-P01-2000 ze dne 17. 8. 2000. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o udělení azylu dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona, č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neboť stěžovatel neposkytoval informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci, ačkoliv byl o tom poučen.

Proti výroku č. I. a II. výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost předmětného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních

o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Konkrétně stěžovatel uvádí, že dle jeho názoru Ministerstvo vnitra České republiky a Ministr vnitra České republiky (dále jen „Správní orgány“) při zjišťování skutkové podstaty věci pro účely jejich rozhodnutí porušily podstatným způsobem zákon, když v řízení porušily zásadu materiální pravdy, tedy nezjistili ex offio spolehlivě a úplně skutečný stav věci - žádosti stěžovatele o azyl a naopak v rozporu s touto zásadou se omezili pouze a jen na obsah tvrzení účastníka řízení (stěžovatele).

Správní orgány se dle stěžovatele spokojily pouze a jen s obsahem tvrzení stěžovatele, z jehož obsahu mylně dovodily, že snad neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a rozhodly o zastavení řízení o udělení azylu resp. toto rozhodnutí potvrdily. Správní orgány neučinily žádný z potřebných, bez vynaložení většího úsilí dosažitelných, úkonů ke zjištění skutkového stavu spočívajícího ve skutečnosti,

a) že žalovaný není občanem Iránu, nýbrž Pákistánu, byť závěru o stěžovatelově příslušnosti k pakistánskému obyvatelstvu nasvědčovaly všechny dostupné indicie (např. skutečnost, že mluvil pouze a jen jazykem U. atd.),

b) že důvodem proč stěžovatel byl nucen skrývat svou pravou identitu byl skutečně odůvodněný strach o osobní integritu, zvláště když zemi svého původu opustil jako osoba pracující ve významné funkci pro vládní stranu do té doby civilní vlády, která byla krátce předtím nelegálně a nelegitimně svržena a nahrazena nedemokraticky konstituovaným „prezidentstvím generála P. M. a jím dosazeného předsedy vlády Z. K. J.

Správní orgány při aplikaci zásady materiální pravdy měly dojít ke správnému závěru, že stěžovatel, coby osoba žijící v Pákistánu v rozmezí let 1999 - 2000, mohla být (a byla) pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, resp. měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání politických názorů, a to vše zejména s ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl od roku 1996 do října 1999, tj. do data nelegitimní uzurpace moci generálem P. M., generálním sekretářem politické strany „M. L. P.“ v G.

Výše označená pochybení správních orgánů měla za následek takové vady řízení, že je nutno tvrdit, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost takového rozhodnutí a tedy pro tuto vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Jestliže stěžovatel na podstatný obsah výše uvedených tvrzení poukázal v rámci jednání před krajským soudem, pak měl soud k těmto rozhodným a podstatným skutečnostem přihlídnout, jestliže soud tvrzené porušení zásady zjišťování materiální pravdy nerozpoznal a důsledně se jím nezabýval, pak nepochybně jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení právní otázky a takové rozhodnutí by mělo být zrušeno.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 25. 5. 2005. Popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje správní orgán na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení a na vydané rozhodnutí.

Stěžovateli bylo zastaveno řízení o azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1 999 Sb., o azylu vzhledem ke skutečnosti, že opakovaně neposkytoval dostatečné informace pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možno rozhodnout. K námitkám stěžovatele správní orgán odkazuje na judikaturu NSS, jmenovitě na rozsudek 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004, který konstatuje, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Tomu konečně odpovídá i povaha soudního přezkumu, myšleno odkazem na § 77 s. ř. s., neboť tam založené oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, se však po výtce váže k předmětu soudního řízení, totiž rozhodnutí vydaného správním orgánem, který je povinen podle příslušných procesních předpisů. Je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je prováděno zásadou aktivity žadatele o azyl. Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Námitka týkající se údajného sekretářství politické strany „M. L. P.“ v G. je uplatněna poprvé až v kasační stížnosti, soud dle § 104 odst. 4 správního řádu soudního /dále jen s. ř. s./ k této námitce jako k nové skutečnosti uplatněné až v této fázi řízení nemůže přihlížet. Správní orgán neshledal důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 3. 4. 2000, kdy stěžovatel v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu uvedl jako jméno a příjmení „A. R.“, jako datum narození „1. 2. 1960“ a státní příslušnost „Írán“. Dále sdělil, že zemi původu opustil zhruba v říjnu roku 1999 z politických důvodů. Ve vlastnoručně psaném prohlášení stěžovatel uvedl, že z Íránu vycestoval z důvodu působení velkého množství mafií, neboť v této zemi jsou politické problémy a není to příznivé místo pro život. V pohovoru konaném dne 30. 5. 2000, který byl veden na žádost účastníka řízení za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka jazyka u., stěžovatel vypověděl, že Írán opustil kvůli mafii, jež byla ve spojení s politiky, a která požadovala peníze. Příslušníci mafie také stěžovatele vydírali. V Íránu se s žádostí o pomoc obrátil na policisty, ti mu však dle jeho sdělení nepomohli. Dne 17. 8. 2000 žalovaný s ohledem na to, že stěžovatel v průběhu řízení neposkytoval informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci, ačkoli byl o tomto poučen, a na základě zjištěných skutečností nešlo v jeho věci rozhodnout, řízení o udělení azylu ve smyslu § 25 odst. 1. písm. d) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že Íránskou islámskou republiku opustil rovněž z politických důvodů. Poté, co byl během pohovoru překladatelkou vyzván, aby tento důvod upřesnil, účastník bezdůvodně odmítl podat vysvětlení. Na mnoho otázek rovněž odpovídal stylem - nevím, neznám, nevzpomínám si. Z účastníkova vyjádření v pohovoru také vyplývá, že jediným důvodem podání návrhu bylo zlegalizování si pobytu na území České republiky. Stěžovatel dále sdělil, že pokud by jej policie nezadržela, návrh

na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR by ani nepodal, jelikož měl v úmyslu cestovat do Spolkové republiky Německo. Žalovanému vznikly rovněž pochybnosti o zemi účastníkovy původu, neboť s tímto byl na jeho žádost veden pohovor v jazyce u., kterým hovoří obyvatelé sousedního Pákistánu. Stěžovatel neznal ani žádná iránská pohoří, řeky, názvy oblasti či nejvyšší horu země. Oficiální měnou v Íránu je iránský r. čítající 100 dínárů /Zpráva databáze Č./ . Na dotaz, jaká je v Íránu měna, stěžovatel odpověděl, že tuman = 100 pul. Žalovaný nevyloučil, že stěžovatel v Íránu několik let pobýval, avšak zjištěné skutečnosti signalizují, že tato země zřejmě není jeho zemí původu.

Proti rozhodnutí o zastavení řízení podal stěžovatel rozklad, o němž Ministr vnitra ČR rozhodl dne 13. 2. 2001 tak, že napadené rozhodnutí o udělení azylu potvrdil a rozklad zamítl. Předmětné rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou k Vrchnímu soud v Praze. V žalobě namítal, že žalovaný II. stupně porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité posouzení věci, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Vrchním soudem ustanovený právní zástupce pak žalobu doplnil a namítal, že stěžovatel se vždy řádně k výzvám žalovaného dostavil a pokud snad neposkytl dostatečné informace, stalo se tak ze strachu. Dle názoru stěžovatele měl žalovaný v řízení postupovat tak, že měl učinit dotaz na příslušné velvyslanectví ohledně toho, zda žalobce je státním příslušníkem státu, jež stěžovatel uvedl.

Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní. Podle čl. II. bod jedna, věty první před středníkem, zákona č. 519/2002 Sb., kterým se měnil zákon o azylu, věci, u nichž do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Vrchní soud v Praze nerozhodl o žalobě nebo opravném prostředku proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věcech azylu, převezme k dalšímu řízení krajský soud, v jehož obvodu byl žalobce v den podání žaloby nebo žadatel o udělení azylu v den předložení opravného prostředku Ministerstvem vnitra soudu, hlášen k pobytu. V daném případě byl příslušným k rozhodování ve věci Krajský soud v Ostravě. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004 byla věc přikázána Krajskému soudu v Brně.

V průběhu soudního řízení požádal stěžovatel o zaznamenání změny osobních údajů, uvedl, že v průběhu azylové procedury uvedl nesprávně údaje týkající se jména, příjmení, data narození, země původu a adresy pobytu v zemi původu. Učinil tak z důvodu oprávněné obavy před možnými problémy spojenými s diskriminací, které by mu hrozily v případě návratu do země původu. V této žádosti ze dne 28. 4. 2004 uvedl, že jeho jméno a příjmení je M. A. B., rok narození 1955, adresa pobytu v zemi původu N. P. S., G. P.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že námitky stěžovatele týkající porušení zásady objektivní pravdy žalovaným, neboť tento nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci, neshledal důvodnými. Krajský soud zdůraznil, že je především v zájmu stěžovatele, aby poskytl správnímu orgánu veškeré a pravdivé informace o okolnostech, které ho vedly k opuštění země. Tuto zásadu stěžovatel nerespektoval, ačkoliv se mu dostalo poučení ze strany žalovaného. Na základě shora uvedených skutečností dospěl tedy krajský soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Shodně s žalobou stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, tedy nezjistil ex offio spolehlivě a úplně skutečný stav věci a omezil se pouze na tvrzení stěžovatele. Žalovaný nesprávně posoudil, že stěžovatel neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Dle stěžovatele měl žalovaný sám dojít ze skutečností zjištěných v azylovém řízení k závěru, že stěžovatel není občanem Íránu nýbrž Pákistánu, a dále že stěžovatel byl nucen skrývat svou pravou identitu, když svou zemi opustil jako osoba pracující ve významné funkci pro vládní stranu do té doby civilní vlády, která byla nelegitimně svržena.

Žalovaný měl dle stěžovatele naopak dojít k závěru, že stěžovatel je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, a to s ohledem na skutečnost, že stěžovatel od roku 1996 do října 1999 byl generálním sekretářem politické strany „M. L. P.“ v G.

S námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Jejich odůvodněnost Nejvyšší správní soud posuzoval dle níže uvedených zákonných ustanovení.

Podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu ve znění platném ke dni rozhodnutí žalovaného, se řízení zastaví, jestliže účastník řízení se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Dle ustanovení § 32 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Z ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu vyplývá, že žalovaný je povinen zastavit správní řízení o udělení azylu tehdy, jestliže žadatel neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a zároveň nelze na základě dosud zjištěných skutečností rozhodnout. Obě tyto podmínky musejí být splněny kumulativně.

Ze spisového materiálu, zejména z obsahu pohovoru konaného dne 30. 5. 2000, vyplývá, že stěžovatel žalovanému informace potřebné pro rozhodnutí ve věci neposkytoval. Ačkoliv ve vlastnoručně psaném prohlášení o důvodech žádosti o azyl stěžovatel mimo jiné uvedl, že Íránskou islámskou republiku opustil rovněž z politických důvodů, odmítl přes udělené poučení ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 zákona o azylu na otázky žalovaného týkající se politických problémů odpovídat. Konkrétně na otázku žalovaného, zda může upřesnit politické důvody odchodu z vlasti, stěžovatel odpověděl „Ne, nic víc o tom říct nemohu.“ Na následnou otázku žalovaného, proč o tom nic bližšího uvést nemůže, stěžovatel odpověděl, že neví a nic bližšího k tomu uvádět nechce. Poté byl žalovaným opětovně poučen ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu o možnosti zastavení řízení. Na mnoho dalších otázek rovněž odpovídal stylem - nevím, neznám, nevzpomínám si. Žalovanému dále vznikly pochybnosti o zemi účastníkovy původu, neboť s tímto byl na jeho žádost veden pohovor v jazyce u., kterým hovoří obyvatelé sousedního Pákistánu.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel, ačkoliv řádně poučen žalovanému potřebnou a nezbytnou součinnost neposkytl. Za dané situace Nejvyšší správní soud dovodil, že podmínky aplikace ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) cit. zákona byly naplněny, neboť informace obsažené v návrhu na zahájení řízení informace získané z pohovoru nebyly samy o sobě dostatečným podkladem pro řádné posouzení naplnění důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Jak je patrné z dalšího vývoje projednávané věci, žalovaného pochybnosti o zemi původu stěžovatele se potvrdily, když v průběhu soudního řízení požádal stěžovatel o zaznamenání změny všech osobních údajů.

V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu – rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 16/2003 - 58, kde konstatoval: „Ohledně neposkytnutí informací nezbytných ke spolehlivému zjištění stavu věci Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu mění údaje, na základě kterých lze zjišťovat jeho totožnost, tj. jméno, příjmení a datum narození, bez ohledu na skutečnost, zda původně uvedl údaje pravdivé, které posléze změnil na údaje skutečnosti neodpovídající, či zda tomu bylo naopak, pak tímto postupem informace nezbytné pro spolehlivé zjištění stavu věci žalovaným zjevně neposkytuje. Znalost základních údajů o identitě stěžovatele je nezbytným předpokladem řádného a úplného zjištění toho, zda v jeho případě jsou splněny důvody udělení azylu či nikoli.“

Taktéž s námitkou stěžovatele ohledně porušení zásady materiální pravdy spočívající v nedostatečném zjištění totožnosti Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit.

Povinnost zjistit skutečný stav věci ukládá správnímu orgánu ustanovení § 32 zákona správního řádu. Dle citovaného ustanovení je správní orgán povinen opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní však vázne na žadateli o azyl. Skutečnosti žadatelem o azyl sdělené pak žalovaný porovnává s informacemi ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele a dalších shromážděných dokumentů. Za situace, kdy stěžovatel svou pravou identitu zatajil a žalovanému nebyl ochoten objasnit své důvody odchodu ze země původu, nebyly splněny zákonné podmínky pro řádné posouzení naplnění důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel se nesprávně domnívá, že žalovaný je povinen ze své úřední povinnosti zkoumat pravou identitu stěžovatele a z toho pak vyvozovat naplnění podmínek pro udělení azylu. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval ve svém rozsudku č. j. 4 Azs 21/2003 „správní orgán neporušuje § 32 odst. 1 správního řádu, nepřihlédne-li ke skutečnostem jemu neznámým, které s ohledem na jejich povahu může uvést jen účastník řízení.“ Shodně s vyjádřením žalovaného podaného k žalobě má Nejvyšší správní soud za to, že zjišťování pravé totožnosti žadatele o azyl není úřední povinností žalovaného. Navíc by byla tato povinnost v praxi těžko proveditelná, neboť by se správní orgán musel dotazovat v kterékoli zemi, zda je žadatel o azyl jejím státním příslušníkem. Za situace, kdy by skutečně šlo o osobu pronásledovanou státními orgány země původu z politických důvodů, by dotaz správního orgánu na příslušné velvyslanectví, zda je žadatel o azyl jejím státním příslušníkem, byl v rozporu s principy mezinárodní ochrany poskytované formou azylu a v rozporu s ochranou osobních dat žadatele o azyl.

Tvrzení stěžovatele, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť od roku 1996 do října 1999 byl generálním sekretářem politické strany „M. L. P.“ v G., se objevuje poprvé až v kasační stížnosti a nebylo v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněno. Tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Navíc tato námitka stěžovatele směřuje do důvodů, pro které stěžovatel požádal o udělení azylu a je v tomto řízení irelevantní, neboť žalovaný ani soud v této věci meritorně nerozhodovali.

Podstatou rozhodnutí žalovaného byla výlučně otázka splnění podmínek pro zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákon o azylu. V dané věci však došlo k zastavení řízení z procesních důvodů a bylo zcela postačující, pokud se žalovaný zabýval pouze otázkou splnění podmínek ospravedlňujících zastavení řízení. Ani Nejvyšší správní soud proto neposuzoval věc s ohledem na splnění podmínek pro udělení azylu, ale pouze z pohledu naplnění podmínek obsažených v ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

V návaznosti na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. ledna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu